

ชีวิตรักชុต

แสน

คา

แสน

ชา

ตาม

๑

๓

๖

๙

มนต์รัก..อนันตญา

อาร์มภบท

..ณ ดินแดนที่สวยงามอยู่เหนืออดีต ปัจจุบันและอนาคต ..ที่นั่นมีความรักของชายสองหญิงหนึ่งที่เป็นอมตะ..แต่ทั้งสาม กลับมาในโลกปัจจุบันที่ไม่เป็นไปดังที่คิดที่หวังจนทำให้ต้องมี ชายหนึ่งที่ต้องเสียสละ..เหลือเพียงหนึ่งหญิงหนึ่งชายที่รักกัน อย่างมากด้วยแรงอธิษฐานทำให้พวกเขาไม่อาจจะพรากจากกัน ไปได้

อาร์มภบท; **สัญญารักชาตนา**

เพียงแค่ว่าได้มองเห็นเธอเท่านั้นปณิธานอันแน่วแน่ที่เขา เคยตั้งเอาไว้ กลับถูกเธอทำลายลงอย่างย่อยยับเพียงเพราะหัวใจ รักที่เขาเองแทบไม่รู้ตัวว่า ได้มอบให้เธอตั้งแต่นั้นเมื่อไหร่

เงื่อนเสน่หา

อาร์มภบท;

เธอถูกเขาถอนหมั้น พ่อถูกเขายื่นฟ้องล้มละลาย เธอกลายเป็น คนที่ไม่มีอะไรเลย เธอต้องการจะได้ทุกอย่างกลับคืนมาเป็นของเธอ แม้แต่ตัวและหัวใจของเขา แต่สุดท้ายกลับถูกเขานึกหน้ากาก ออกอย่างไม่ใยดี

มนตร์รัก..อนันตญา

อาร์มภบท

..ณ ดินแดนที่สวยงามอยู่เหนืออดีต ปัจจุบันและอนาคต ..ที่นั่นมีความรักของชายสองหญิงหนึ่งที่เป็นอมตะ..แต่ทั้งสาม กลับมาในโลกปัจจุบันที่ไม่เป็นไปดังที่คิดที่หวังจนทำให้ต้องมี ชายหนึ่งที่ต้องเสียสละ..เหลือเพียงหนึ่งหญิงหนึ่งชายที่รักกัน อย่างมากด้วยแรงอธิษฐานทำให้พวกเขาไม่อาจจะพรากจากกัน ไปได้

ตอนที่ 1

ขบวนส่งตัวสาวพรหมจรรย์ ถูกจัดอย่างเอิกเกริก ผู้คน ต่างร้องรำทำเพลงกันอย่างครึกครื้น ไม่มีใคร ที่มีใบหน้าเศร้า สลดแม้แต่พ่อกับแม่ของสาวน้อยหน้าหวาน รูปร่างแบบบางดู พลิวไหวเปราะบาง เองดงาม เข้ายวนและคูบริสุทธิ์สะอาด ราว หยาดน้ำค้างที่พรางพรมลงบนยอดหญ้า ด้วยวัยเพียงสิบแปด ที่ถูกจับมาแต่งตัวอย่างสวยงามกว่าปกติด้วยเสื้อผ้าแพรพรรณอย่างประณีต นั่งอยู่บนเสริ่งถูกยกขึ้นแบกแหวนไปรอบ หมู่บ้านก่อนจะถูกนำตัวไปยังหุบเขาแห่งหนึ่ง

อนันตญา เป็นลูกสาวคนสุดท้องของหัวหน้าหมู่บ้านที่ยัง
นับถือผีและสิ่งที่ไม่สามารถจะมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า พวกเขา
ต้องนำเครื่องเซ่นสังเวยมาเพื่อบูชาผีในสถานที่เหล่านี้ทุกปี

และปีนี้ก็ถึงคิวของเธอ สาวน้อยนามว่าอนันตญา เพราะ
บรรดาหญิงสาวในหมู่บ้านต่างรีบพากันมีครอบครัวหรือไม่ก็
แยกย้ายหนีออกจากหมู่บ้านนี้กันหมด เพื่อที่จะได้ไม่ต้องถูกนำ
ตัวไปบูชาผี

แต่อนันตญาไม่ได้อาศัยอยู่ที่หมู่บ้าน เธอไปเรียนหนังสือ
ในเมืองใหญ่ กลับมาเยี่ยมเยียนพ่อแม่ก็เป็นจังหวะที่และเวลาอัน
สมควรพอดี

“แม่..!”

อนันตญา หันไปมองหน้ามารดาพร้อมกับร้องเรียกด้วย
เสียงที่ไพเราะเบา ๆ ซึ่งมารดาอยู่อู่น้ำขบวนด้วยใบหน้าที่ยิ้ม
แย้มแจ่มใส ไม่ได้มีความวิตกกังวลแม้แต่น้อย

“อนันตญา..น้องจะร้องเรียกแม่ทำไมหรือ..”

“น้องกลัวถูกบูชาผี ..ไม่ใช่สิ ต้องเรียกว่าการเซ่นสังเวย
ให้กับภูตผีบ้า ๆ คนบ้าทั้งหลายที่อาศัยอยู่หลังเขาแห่งนั้น ทำตัว
เหมือนเทพเจ้า แต่บ้ากาม ชอบสาวบริสุทธิ์..”

“หยุดนะ..อนันตญา เธอกำลังจะทำให้พวกเราตายกันทั้งหมู่บ้าน อย่าพูดอะไรแบบนี้ออกมาอีกนะมันไม่เป็นมงคล..จำเอาไว้..”

พี่สาวคนหนึ่งดูเธอเบา ๆ ก่อนจะรีบเดินหนีออกไปทางด้านหลังของขบวนแห่ ปล่อยให้เธอได้แต่เหลียวมองดูผู้คนในหมู่บ้านของเธออยู่เพียงลำพังบนเสวียง..

หลังจากนั้นไม่นานนักขบวนแห่ที่ยาวเหยียดก็มาถึงบริเวณหุบเขาที่เงียบสงัด แต่วาร์มร้อนจนครีမ် เฝือกสงบและเย็นจนสะท้อน มันมากกว่าความเหน็บหนาวที่เคยได้รับ

เธอเคาไม่ออกและไม่เข้าใจว่า ทำไมสถานที่นี้ถึงได้หนาวเย็นมากมายขนาดนี้ ทั้ง ๆ ที่อยู่ในช่วงฤดูร้อน มีน้ำคนในหมู่บ้านถึงสวมใส่เสื้อฝ้ายอย่างหนา เมื่อทุกคนหยุด แดดที่แผดกล้าค่อย ๆ ลดน้อยลง

เมฆก้อนมหึมาเคลื่อนคล้อยมาบดบังแสงจากดวงอาทิตย์ไว้จนมืดมิด บริเวณนั้นดูราวกับเป็นเวลากลางคืนที่ดึกสงัด ...คนในหมู่บ้านจุดคบไฟให้สว่างขึ้นในบัดดล หลังจากนั้นก็เดินหน้าต่อไป ลึกเข้าไปในหุบเขา

เธอได้กลิ่นหอมของมวลดอกไม้ แต่ไม่รู้ว่ามันเป็นดอกไม้ชนิดใด มันหอมมาก หอมอย่างน่าพิศวง และจากนั้นอีกไม่นาน

นักเมื่อความหนาวเริ่มเพิ่มเป็นเท่าทวี เหมือนมีหยาดน้ำที่พร่าง
พรมลงมา ไฟที่สว่างก็พลันดับวูบลง!

เสียงเพลงที่บรรเลงและขับขานก็เงียบสงบลงอย่าง
รวดเร็ว คนهامเสริ่งรีบวางเชอลงกับพื้น หลังจากนั้นทุกอย่างก็
สงบ สงบ

“แม่..แม่จ๋า..พ่อ พ่อ..”

อนันตญาร้องเรียกพ่อกับแม่ของเธอก่อนจะก้าวเท้าที่
เปล่าเปลือยลงสู่พื้นดินที่เย็นเฉียบ เธอรู้สึกถึงความหนาวที่เล่น
ปราดเข้าถึงขั้วหัวใจจนต้องห่อตัวกอดอกพลา
งยกมือลูบแขนของตัวเองไปมา ก่อนจะรีบก้าวกลับขึ้นไปนั่งบนเส
ริ่งตามเดิม

แล้วพยายามเพ่งสายตาเพื่อจะกวาดตามองหาร่างของพ่อ
แม่และญาติพี่น้องทุกคนที่มาด้วยกันกับเธอ..ทันใดนั้นเอง! ร่าง
บางระหงของเธอก็ถูกดึงลงจากเสริ่ง ในจังหวะนั้นเธอได้กลิ่น
หอมของอะไรบางอย่างที่หอมอย่างมากถูกพ่นใส่ใบหน้าของเธอ

หลังจากนั้นทุกอย่างดับเงียบลง..อนันตญา..มารู้สึกตัวอีก
ทีเมื่อ ได้กลิ่นหอมอ่อน ๆ ของเครื่องคิมชนิดหนึ่งที่เธอค่อย ๆ ลืม
ตาตื่นขึ้นมาอย่างช้า ๆ

“ที่ไหนกันนี่?!”

เธอถามตัวเองเมื่อมองไปรอบห้องกว้างที่ดูสวยงาม สว่าง
กระจ่างตา ดูสะอาดและหอมกรุ่น ภายในห้องกว้างนั้น อบอวล
ไปด้วยกลิ่นหอมที่เธอไม่เคยได้กลิ่นที่ไหนมาก่อน แต่แน่ใจว่า
ต้องเป็นกลิ่นของดอกไม้อย่างแน่นอนที่สุด

สายตางามก้มมองดูที่เตียงกว้าง มันนุ่มและสบายอย่างไม่
เคยได้นอน ไม่เคยได้สัมผัส เธอกวาดตางามไปยังบานหน้าต่าง
แล้วก็ลุกขึ้นยืนก่อนจะก้าวลงจากเตียง

“โธ้ย!...”

แต่ขาของเธอรู้สึกอ่อนเพลียจนไม่มีแรงแม้จะทรงกายยืน
..ร่างบางจึงทรุดสวบลงข้างเตียง

“นางแก้ว..”

เสียงร้องเรียกที่ดังมาจากประตูบานใหญ่ทำให้เธอต้องเงย
หน้าขึ้น แล้วหันไปหาฝั่งต้นเสียงนั้น..เธอได้มองเห็นผู้หญิงสาว
คนหนึ่งที่ตั้งกายอย่างงดงาม..เนื้อผ้าที่หล่อล่อนสวมใส่ เป็นเนื้อผ้า
ที่นุ่มเนียนละเอียด สวยงามแวววาว ไม่เหมือนที่เธอเคยเห็นมา
ก่อน

“เป็นอย่างไรบ้าง..”

“ไม่มีแรง..”

เจ้าหล่อนยิ้มเมื่อเดินเข้ามาใกล้ร่างบางของเธอ

“แน่ละ นางแก้ว..นอนพักอีกครู่เถอะนะ คឹมน้ำทิพย์ก่อน แล้วอีกไม่นาน เมื่อมหัสวีร ผู้เป็นใหญ่มาถึง นางแก้วก็จะหาย เป็นปกติเหมือนเดิมทุกอย่าง..”

สตรีสาวคนนั้นช่วยพยุงเธอให้กลับขึ้นไปนอนอยู่บนเตียงพร้อมกับยกแก้วน้ำชนิดหนึ่งให้เธอคឹม..รสชาติของน้ำมันหวาน หอม นุ่มนวลอร่อยมากกว่าน้ำชนิดใด ๆ ที่เธอเคยได้ลิ้มรสมา

“หอมกลิ่นอะไรจ๊ะ..”

สตรีผู้นั้นยิ้มเย็น

“ดอกไม้อะไรจ๊ะนางแก้ว..เพราะความหอมนี้แหละถึงทำให้นางแก้วไม่มีแรง ..นางแก้วพักอีกครู่เถอะ..พอมหัสวีรมาถึง ข้ารับรองว่า นางแก้วจะรู้สึกดีขึ้นกว่านี้มาก..”

อนันตญา มองตามร่างของสตรีสาวคนนั้น เจ้าหล่อนมีวัยไล่เลี่ยกับพี่สาวคนโตของหล่อนก็ว่าได้ แต่ทำไมดูสวยงามราวกับนางสวรรค์..เธอมองดูบานประตูบานใหญ่ที่เป็นทางเข้าออกของสตรีคนนั้นดูผิวเผินราวกับกระจกบานเกล็ด แต่พอเธอยื่นมือไปสัมผัส กลับดูแข็งแรงแรงอย่างยิ่งยวด

ลมพัดโชยมาวูบหนึ่ง ก่อนจะมีกลิ่นหอมประหลาดที่ผ่านเข้ามาในห้องกว้าง ดวงตาคมออกหวานที่หลับปรึ่มอยู่นาน ค่อย

ๆ ลืมตื่นขึ้น ความว่างเหงาอ่อนเพลียทั้งหลายหมดสิ้นไป เหลือ
แต่ความกระปี้กระเป่าสดชื่น

เธอยันกายลุกขึ้นหมายจะสำรวจดูให้รอบบริเวณ แต่แล้ว
ปลายเท้าเรียวสะอาดที่กำลังจะแตะลงสู่พื้น ก็ต้องหยุดชะงัก

“รู้สึกอย่างไรบ้าง..”

น้ำเสียงทุ้มดังกังวานกึกก้องขึ้นอย่างน่าฟัง เป็นน้ำเสียงที่
ไพเราะและนุ่มนวล จนอยากจะฟังซ้ำ..อนันตญาหันไปตามเสียง
เธอเห็นบุรุษผู้หนึ่ง เขายืนหันหลังอยู่..

เขาแต่งกายด้วยเสื้อผ้าแพรพรรณที่งดงาม เป็นสีสะอาด
ตา มีเครื่องประดับแปลก ๆ เหมือนสังวาลที่คล้องสะพานแร่ มี
หลากสี เธอเห็นแสงสว่างเปล่งประกายออกมาจากร่างของเขา...
เธอไม่อยากจะเชื่อว่า เขาคือมนุษย์เหมือนกับเธอ

“ท่าน..ท่านเป็นเทวดาหรือคะ..”

เขาหันหน้ากลับมาหาเธอ ดวงตาของเธอก็เพ่งมองดู
ใบหน้าคมเข้มที่ดูสะอาดหมดจด หล่อเหลา อีกทั้งผิวกายผุดผ่อง
ดูเขางดงามเสียกว่ามนุษย์คนใด เท่าที่เธอเคยพบมา โดยเฉพาะ
ดวงตาคมกล้าคู่นั้น ทรงพลังอำนาจอย่างมหาศาล

เพียงแค่ว่าเธอได้มองสบก็ราวกับต้องมนต์สะกดให้หยุดนิ่ง
ได้แต่จ้องมองเขาอย่างที่เขาไม่เคยจ้องมองชายใดด้วยแววตา
แบบนี้มาก่อนเลย

“เทวดาแน่แล้ว!..”

เขาคลี่ยิ้ม เมื่อเห็นดวงตากกลมโตจ้องมองหน้าเขานิ่ง

“งามจริง ๆ เลย ไม่เคยเห็นผู้ชายที่ไหนหล่อเหลางดงาม
สง่าเท่านี้มาก่อน เทวดาแน่ๆ...”

เธอยังคงรำพึงรำพันกับตัวเองอยู่เช่นนั้นจนเขาเดินเข้ามา
ใกล้เธอ ..เธอก็ยังเผลอจ้องมองเขานิ่งอยู่

“นางแก้ว..คนที่นี่เขาเรียกเจ้าว่านางแก้ว..”

“ข้าพระองค์ ชื่ออนันตญาเจ้าค่ะ..”

เขาหัวเราะหึ ๆ เมื่อฟังคำพูดพร้อมกับเห็นกิริยาที่สั่นไหว
และดูหวาดผวาทว่าความเชื่อมั่นในตัวเองของเธอ

“ตามสบายเถอะนะจะนางแก้ว..พูดกับเราก็ตามสบายอีก
เหมือนกัน..”

“ท่าน..ท่านเป็นใคร ชื่ออะไรแล้วฉันอยู่ที่ไหนคะ..”

เขาผ่อนลมหายใจออกมาเบา ๆ

“มหิศวร..คือชื่อของเรา..เจ้าจงจำไว้เถิด..เราเป็นใหญ่ที่สุดใน
ในสถานที่นี้..เรามีอำนาจในการปกครองพื้นที่บริเวณนี้ทั้งหมด
..”

เธอเงยหน้ามองเขาอีกครั้งนึ่ง

“ที่แท้ท่านเองหรือหรือนี่ ที่เป็นเทวดาบ้างกาม..ชอบสาว
บริสุทธิ์ เป็นการแลกเปลี่ยนเพียงเพื่อไม่ไปรังควานคนใน

หมู่บ้าน ให้พวกเขาอยู่อย่างมีความสุข..ได้ผลผลิตทางการเกษตร
มากมาย..ท่านเองหรือนี่..”

น้ำเสียงที่เคยนุ่มและหวานแปรเปลี่ยนไป อีกทั้งแวตาทที่
จ้องมองดูเขาราวกับได้มองเห็นทิวคาก็อันตรายหายไปสิ้น

“เปล่า..หาใช่เราไม่..”

“ท่านปฏิเสธหรือนี่..แล้วใครกัน..”

เธอลุกขึ้นยื่นเผชิญหน้ากับเขา ที่รู้สึกรู้ว่าเธอ ตัวเล็กลงไป
ถนัดตาอีกทั้งยังดูต่ำกว่าเขาอยู่มากจนต้องเงยหน้ามองเขาจนคอ
แทบตั้งบ่า

“จะมีอีกกลุ่มหนึ่ง เป็นพวกที่มีฤทธิ์มาก เป็นกึ่งคนกึ่งเทพ
เขาจะใช้สาวบริสุทธิ์เช่นสังเวศ ห้วหน้าของพวกเขา แล้วจะ
บันดาลให้เกิดหรือให้เป็นไปได้ในทุก ๆ เรื่อง..”

“แล้วการที่ท่านบอกว่าท่านเป็นใหญ่ในที่นี้ ทำไมท่านจึง
ช่วยไม่ได้..”

เธอเอ่ยถามเขาเมื่อเขาหันหน้าเดินไปเสียอีกทาง

“มันบาปมาก ถ้าเราจักทำประการใดลงไป..มันเป็นการ
ลดทอนชะตากรรมของเรา..และคนทุกคนในเขตการปกครอง
รวมทั้งผู้หญิงที่ถูกนำตัวมา ..เขาล้วนสร้างกรรมของเขามา..ไม่มี
ใครฝ่าฝืนได้..”

“แล้วฉันล่ะคะ..”

เขาหันหน้ามาหาเธอ มองดวงหน้าหวานซัด ๆ

“เจ้า..เป็นคนเดียว ที่เรา..จึงตัวมาจากพวกเขา..เรามีศัตรู
เพียงเพราะเรา..ปรารถนาเจ้า..เราจึงต้องปกป้องเจ้า..แต่ว่า..”

“อะไรคะ..”

เธอก้าวมาหยุดตรงหน้าพร้อมกับเงยหน้ามอง ดวงหน้าที่
คมขริมหล่อสะอาดของเขา ร่างกายของเขา มีกลิ่นหอมที่น่าพิศวง
ที่เธอสูดดมเข้าไปแล้วรู้สึกสดชื่นเป็นอย่างมาก

“สถานที่ที่เคยสงบสุข จะไม่สงบสุขอีกต่อไป พวกเขาจัก
ต้องมาตามทวงเจ้า โดยอ้างว่า คนพื้นล่างมอบเจ้าให้กับพวกเขา
..”

“ก็ท่านบอกว่า ท่านปรารถนาฉัน..ท่านก็ต้องปกป้องฉัน
ต่อไปสิคะ..”

เขาเลิกคิ้วสูงพลางอมยิ้มน้อย ๆ แต่ก็เป็นกิริยาและ
พฤติกรรมที่น่ามองยิ่งนักสำหรับเธอ

“ยอมให้เราปกป้องเจ้าด้วยหรือ..อนันตญา..”

“หากท่านเป็นคนดีจริง ต้องปกป้องฉันได้สิคะ..ที่นี้
สวยงามมาก แล้วตัวท่านเองก็....”

เธอก้มหน้าลงนึกหนึ่งแต่ฝ่ามือใหญ่สะอาดของเขากลับ
ยื่นมาแตะที่ปลายคางมนเบา ๆ เพื่อให้เธอเงยหน้าขึ้น

“อนันตญา..”

“คะ..”

“ดวงตาของเจ้า งดงามราวกับเป็นอัญมณีน้ำงาม ดูแวววาวสดใสและมีค่านัก..เจ้าบอกเรามาเถอะว่า..ในสายตาและความรู้สึกในหัวใจของเจ้าขณะนี้..เราเป็นเช่นใด..”

เธอมองสบตากมที่วาววับของเขา

“ท่านเป็นผู้ชายที่งามอย่างหาใครเปรียบไม่ได้และไม่รู้ว่า เป็นเพราะอะไร เพียงแค่นั้น ได้พบเห็นท่าน รู้สึกเหมือนสนิทสนมคุ้นเคยมาช้านาน อยากจะอยู่ใกล้ ๆ มีความรู้สึกอุ่นใจ ไม่อยากจะทำจากไปไหนอีกเลย..”

เขาแย้มริมฝีปากได้รูปสี่ชมพูเข้มอย่างคนมีสุขภาพดีออกน้อย ๆ แต่ไม่เห็นไรฟัน

“อย่างนั้นเชียวหรือนี่..”

เธอมองสบตาเขา รู้สึกผิวแก้มร้อนฉ่ำ ที่เธอกล้าเปิดเผยความรู้สึกให้เขารับรู้เพียงแค่นี้ได้เห็นหน้าเพียงครั้งเดียว

“ใช่ค่ะ..ฉันรู้สึกผูกพันกับท่านอย่างมาก..”

“ไม่เสียเวลาเลยสักนิด ที่เราตั้งรอกอยการกลับมาของเจ้า..อนันตญา..”

“หมายความว่าอย่างไรคะ..”

เขายกมือประคองดวงหน้าหวานของเธออย่างอ่อนโยน

ทะนุถนอม

“หมายความว่า..เจ้าจากเราไปเพียงเพราะความชุกชุน..เจ้าตายจากที่นี่ เพียงเพราะเจ้าหนีเราไปที่แม่น้ำสีเพลิงแห่งนั้น..เจ้าจมน้ำลงไปในขณะที่เรากำลังบำเพ็ญเพียรในการสร้างบารมี..”

“แม่น้ำสีเพลิง!..”

เธอทวนชื่อของแม่น้ำนั้นเบา ๆ

“ใช่..แม่น้ำแห่งนั้น..เป็นแม่น้ำแห่งความศักดิ์สิทธิ์ มีความเป็นและความตายอยู่อย่างละครึ่ง..แม้ใครปรารถนาจะลืมอดีต หรือแม้แต่จดจำอดีตก็ย่อมทำได้เพียงแค่อธิษฐาน..เมื่อยามที่ได้คืน..”

เธอลอบผ่อนลมหายใจออกมาเบา ๆ

“อย่าจากเราไปอีกเลยนะเจ้า..น้องรักของพี่..เจ้าคือดวงใจของเรา..”

เธอยกมือจับมือใหญ่ของเขา รู้สึกซาบซึ้งและหวั่นไหวไปพร้อม ๆ กันในคำบอกเล่าของเขา แต่เหมือนมีพลังอำนาจที่เร้นลับบางอย่างกระซิบบอกให้เธอเชื่อในสิ่งที่เขาพูด

“ต่อให้ที่นี่เป็นยิ่งกว่าอเวจีนรก ฉันก็จะอยู่กับท่าน..อนันตญาจะอยู่กับท่าน..มหิศวร..”

เธอเองก็ไม่เข้าใจว่า คำสัญญาอันหลุดออกไปจากริมฝีปากบางของเธอได้อย่างไร แต่มารู้ตัวอีกทีก็เมื่อก้าวออกไปจากห้องนั้น
